

Báo OC Register thì sáu tuần trước có đăng tin một ông già bỏ ngỏ i ta đem bỏ trước cửa ngôi chùa ở thành phố Westminster. Ông là người ở ngôi chùa suốt ngày. Cảnh sát đến mang ông vào bệnh viện tâm thần. Ông không có trong giấy tờ gì y tế nào để biết được ông là ai, ở đâu. Ông không nói một lời nào, chỉ biết nói ngọng, đôi khi cười một mình như một người mất trí. Ông là một người châu Á, Việt Nam cũng chưa chắc, nhưng vì ông không phải sinh ra ở đây, hay từ trên trời rơi xuống như cô bé Maika trong một tập phim Tiệp Khắc. Vợ là có người chồng ông từ và bỏ ông ở đây, không ai ngoài con cái hay thân thích của ông. Lâu nay thì nhỡ nhỡ ông ta thấy có những thiêu phu sinh con rồi đem con bỏ vào thùng rác, nhưng chưa thấy ai đem cha mẹ vứt bỏ ngoài đường. Ông già có chuyện gì, trí nhớ của ông đã suy kiệt, nếu không ông sẽ đau khổ biết chừng nào?

Trước đây người ta kể chuyện có người chồng bà mẹ già ở cây xăng, tôi không tin, thì ông là chuyện đùa, nhưng bây giờ thì chắc chắn là có người “đem cha bỏ chùa”.

Cũng là câu chuyện của một người già. Tháng trước, trong một dịp đưa người thân đi Việt Nam, tôi quay vé China Airline phi trường Los Angeles tôi đã chững kìm một cơn khá đau lòng. Trong khi người đang xếp hàng trình vé, cần hàng thì một bà con người Việt cứ loay hoay lúng túng trước quầy vé với các thẻ giấy tờ vớ vẩn, bỏ bôn trên sàn nhà. Bà người biết xuống để hốt móc túi này để túi nọ, rồi một lo lắng. Một nhân viên an ninh phi trường thấy tôi cũng là người Á Đông, nghĩ muốn tôi lên giúp bà con. Nhân viên quầy vé cho biết bà có vé máy bay, một visa nhập cảnh Việt Nam nhưng không có passport hay thẻ xanh. Tôi giúp bà mọi thủ tục giấy tờ ra chỗ quầy một cái hộ chiếu của Việt Nam cấp cách đây mười mấy năm khi bà đến Mỹ đã hết hạn và một cái ID của bà do tiểu bang Florida cấp. Bà mới từ Florida đến phi trường Los Angeles đây một mình và trình giấy tờ để lên máy bay đi Việt Nam.

Cùng lúc, bà cũng lên được máy bay, nhưng bà sẽ không bao giờ có thể trở lại Florida nữa vì trong tay bà không có passport của Hoa Kỳ, không thẻ xanh, không “entry permit”. Đây là trường hợp một bà mẹ già, quê mùa bỏ con cái “mỏi khéo” về Việt Nam. Tôi nghĩ cho bà đã ngồi trên máy bay năm sáu tiếng để ngóng hóng để phi trường LAX, sắp xếp tất cả những gì về Việt Nam nhưng không biết là mình không thể trở lại Mỹ và lòng biết nhân của con cái.

Hình như bà già này có ám ảnh tôi mãi. Bà vợ người quê mùa, có lẽ cũng chững giúp ích được gì cho con cái mà chỉ thêm gánh nặng. Thôi để cho bà đi, khi biết mình không trở lại Mỹ được thì chuyện đã rồi. Tuổi bà có niềm vui trên quê hương cũng phải, sống chững giúp ích gì được cho ai, chết thì đây bao nhiêu thì nếm.

Hai vợ chồng sang Mỹ thì hai mươi năm nay, đi làm nuôi con, mua được căn nhà đã pay off. Khi các con đã có gia đình riêng thì ít năm sau ông cũng qua đời. Thấy mình hưu quố nh trong một căn nhà khá lớn, mà giá nhà đang lên, các con bàn với mình bán nhà đi rồi đi với các con. Bà mình bán nhà, thì ông con chia đều cho mình để mua một ít, còn dăm nghìn đô thì ông, rồi đi với con. Bà không biết lái xe, không biết chững nghĩa, cũng không biết trông cháu làm home work, nên cha mẹ chúng phải như người đưa đón. Bà thích nấu ăn, gói bánh, kho cá, nhưng sống nhà hôi hám, con cái không cho. Lúc đi thì chững sao, lâu đến mình thành gánh nặng. Buồn chi, đi đưa con gái xô cửa ra trước nhà, thấy mình đang ngồi xem TV, nó hết hàm hừ:

“Có hiểu gì không mà thấy má người coi suốt ngày vậy?”

Có lúc chuông điện thoại reo, đưa con như c máy, bên kia không biết ai hỏi gì, trước một bà già,

Nội dung bài viết:

“Bà đi khỉ rí!”

Một bà mẹ khác, ở chung nhà với một đứa con nhỏ ng ng một đứa con khác đi bác sĩ. Xong vì c, nó đi mua vé rí ở l l đi xe đi làm. Bà già vào tủ c, móc túi mãi không tìm ra cái chìa khóa nhà. Bà không có chìa khóa, không cell phone, cũng không có tiếng Anh, sợ sệt không dám gõ cửa hàng xóm. Bà nghĩ đó, trên b c c cho t i chi u, khi đi con ở chung nhà đi làm về, thì bà đã ki t s c vì khô n c, phân và n c ti u đ y mình.

Đi xa, nghĩ ta k chuyên trong một gia đình, có hai vợ chồng đi xa với ông cha già đã run rẩy cửa mình t b c, cho cha ăn trong cái “m ng d a”. Một hôm hai vợ chồng đi làm về th y đi con nhỏ c a mình đang hì h c đ o m t cái gáo nh th , đ c cha m h i, nó “thành th t khai báo” r ng “đ dành cho cha m lúc về già”.

Đâu phải ai nuôi con cũng nghĩ t i lòng cha m , cũng nh nh truy n “tr ng đ u có đ u, tr ng d a có d a”.